

Generatiekloof? NIET CHILL

*Daniëlle van Duin (46) kreeg haar 18-jarige neefje op bezoek. Cool!
Daar kon ze zich nog best mee meten, toch?*

Mijn vriend is vijftig en over die schrik kom ik nooit meer heen. Een vijftiger associeer ik met de kalende, rode-broekdragende man met bierbuik. Gelukkig is mijn vriend slank, niet kalend of grijs. Hij heeft hippe kleren, een iPhone, iPad en andere gadgets die met een i beginnen. Zelf ben ik ook alweer 46, maar shop net als de kinderen van vriendinnen bij Zara en H&M, doe mee op Facebook en word regelmatig tien jaar jonger geschat. Kortom: volgens mij is er in mijn geval geen sprake van een generatiekloof. Of zie ik hem niet?

Supertof

Laatst was er een 18-jarig neefje op bezoek. Hij was vol lof over de strakke inrichting van ons nieuwe huis, waardoor ik tevreden dacht: yes, een 18-jarige kan onze smaak ook waarderen. En aan de keukentafel vroeg ik me af of het neefje dit gesprek ook met zijn vrienden zou kunnen hebben. Of hij dacht dat hij onder gelijken verkeerde: jonge, sprankelende types die midden in het leven staan. Kijk ons 'ns jeugdig zijn! Ik wist zeker dat we dezelfde taal spraken. Met 'vet' en 'chill' heb ik wat moeite, maar 'what the fuck' en 'tof' rollen er heel natuurlijk uit. Hij moest ons wel als 'zijn soort mensen' zien, ook al zat er een jaartje of dertig tussen. Het kon toch geen toeval zijn dat mijn vriend en hij hetzelfde merk spijkerbroek droegen en dat ze beiden enthousiast twitterden?

Dank U wel

Op een gegeven moment ging het over scholen. Vol nostalgie vertelde ik over de driehoekige pakjes melk die we vroeger kregen op de kleuterschool. En hoe jammer het was toen dat in de eerste klas van de lagere school ophield. Meteen was ik me bewust van mijn faux pas. Kleuterschool klinkt voor een 18-jarige even ouderwets als hbs uit de mond van mijn moeder. En tegenwoordig heet eerste klas natuurlijk

groep drie. Mijn jong-van-geest-theorie begon te wankelen, en nadat ik het neefje een vlotte latte macchiato voorzette, moest ik alle hoop laten varen. 'Dank U wel,' zei hij beleefd.

Point taken. Mijn vriend en ik konden nog zo leuk over de laatste hotspots meepraten, voor het neefje bleven wij 'oudere mensen'. Dat we onze kleren in dezelfde winkels kochten en naar dezelfde muziek luisterden, maakte niets uit. Toen het neefje geboren werd, hadden wij allang een hypotheek. Mijn vriend is zijn oom, een generatiegenoot van zijn vader en dat maakt hem per definitie 'ouder'. Mijn vriend raadpleegde zijn broer over deze prangende kwestie: die kon bevestigen dat zijn zoon ons in geen enkel opzicht als jong ziet. Dus: als je het straattaal van Joran van der Sloot niet begrijpt, als je steeds bijna wilt zeggen 'toen ik zo oud was als jij', vergeet dan maar dat je je met een twintiger kunt meten. Nu niet, nooit niet.

Onvermijdelijk

Ik heb mijn conclusies getrokken. Als je veertig bent, ben je een 'u' en een 'mevrouw', je aanwezigheid in de Jimmy Woo en op Sensation ten spijt. Ik zal me daar trouwens niet meer vertonen. Voor alle 40-plussers die nog denken onopvallend te kunnen opgaan in de jeugdige massa, citeer ik even uit *NL20*, het Amsterdamse uitgaansmagazine voor de twintiger: *Een veertiger op de dansvloer is als een goede vriend die over je schoenen kotst: een domper op de feestvreugde. Want wie in een club een veertiger spot – leunend tegen een pilaar, platgeslagen biertje in de hand, vermoeide blik, plakhaar – denkt eerst 'gut' en daarna 'oh god, over twintig jaar sta ik daar'.* Daarin schuilt misschien een schamele troost: ook de komende generatie wacht de onvermijdelijke kloof. ■

